

ваме все така усърдно да работишъ и занаяпредъ, та следъ три години да станешъ и майсторъ\*.

Бедниятъ Бумерангъ! Отъ радостно вълнение едва се сдържаше на мѣстото си и успѣ само да каже: „Благодаря, г-нъ председателю!“

— Сега можешъ да си вървишъ — добави председателътъ — свободенъ си!

— Сбогомъ! — отговори Бумерангъ и излѣзе.

Следъ единъ месецъ Камарата му съобщи, че той е станалъ калфа отъ деня на положения калфенски изпитъ. Това важно съобщение бѣше вписано и въ неговата занаятчийска книжка. Нѣколко пѣти той го прочита, сякашъ не вѣрваше очитѣ си. А въ това време нѣкаква невидима вътрешна сила бавно го подемаше нагоре, и той въ съгласие съ напѣвния звѣнъ на наковалнята само повтаряше: „Сега съмъ калфа, а следъ три години — майсторъ!“

Животътъ затече все така еднообразно подъ равнитѣ удари на тежкия чукъ. И у Бумеранга все повече узрѣваше мисълта, че и той е единъ отъ мнозината, които творятъ материални блага.

Той се чувствуваше сега напълно честитъ, че сжщо като тѣхъ е намѣрилъ щастието си въ труда и не е тежестъ на обществото. Това го издигаше предъ собственитѣ му очи и даваше орловъ полетъ на неговия неспокоенъ духъ. И заработи неуморно съ удвоени сили и съ жажда къмъ труда...

